

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HÜSEYİN YURTTAŞ

KOD ADI: MANSUR

1992 CEYHUN ATUF KANSU ŞİİR ÖDÜLÜ

2.
basım

BİLGİ YAYINEVİ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://tanley.org>

BİLGİ YAYINLARI
ÖZEL DİZİ : 16

ISBN 975 - 494 - 364 - 8
94 . 06 . Y. 0105 . 0741

Birinci Basım 1993

İkinci Basım
Kasım 1994

BİLGİ YAYINEVİ
Meşrutiyet Cad. 46 / A
Telf : 431 81 22 - 434 12 71
434 49 98 - 434 49 99
Faks : 431 77 58
06420 Yenışehir - Ankara

BİLGİ DAĞITIM
Babıâli Cad. 19 / 2
Telf : 522 52 01 - 526 70 97
Faks : 527 41 19
34360 Çağaloğlu - İstanbul

HÜSEYİN YURTTAŞ

KOD ADI: MANSUR

BİLGİ YAYINEVİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kapak düzeni : fahri karagözoğlu

hüseyin yurttaş'ın kitapları

şiiir

ilk işim uyanmak

gelincik günleri

uzun yollar yolcusu

uzunçalar

sanayi çarşısı

(1980 nevzat üstün şiir başarı ödülü)

gecede kanat sesleri

(1982 toprak şiir ödülü, mansiyon)

çürümə

kod adı : mansur

(1992 ceyhan atuf kansu şiir ödülü)

kirli tarih

(1993 yunus nadi yayımlanmamış şiir ödülü)

(1994 Cevdet Kudret Ödülü)

çocuk kitapları

güvercin kayaları

eşekler cenneti

astronot çekirge

çınar dede

dağdaki yabancı

çamlı kuledeki giz

beyaz bisiklet

uzaylılar gelince

cüceler gezegeni

sevgiyle dönsün dünya

(1992 çankaya belediyesi ve damar dergisi

ilkbahar ödülleri çocuk şiiri birinciliği)

dizgi : font matbaacılık ve tanıtım hizmetleri

tel : 230 30 30

**baskı : cantekin matbaacılık yayıncılık
ticaret ltd. şti.**

tel : 433 30 84 – 435 83 56

İÇİNDEKİLER

önsöz yerine / şiirin halleri	9
-------------------------------------	---

kod adı: mansur

kod adı : mansur	15
merkez üssü istanbul	17
deniz	19
nedir kalan	20
o çelimsiz çocuk	21
bir uzun yola çıkmalıyım	23
ishakkuşu	25
erken ölüye mektup	27
güzey	28

iliklerime işliyor yaşamak

iliklerime işliyor yaşamak	33
anlat	34
av	35
dağ kalabalığı	37
yıldız baskını	38
nostalgia	39
akdeniz uykusu	41
sevgi baştan	42
ölüler şehri	44

ikili sarmal

ikili sarmal	49
paradoks	51
o kuytu liman	52
zuhal	53
aşk adımları - 1	54
- 2	55
- 3	56
- 4	57
- 5	58
- 6	60
- 7	61

hey gidinin ege'si

hey gidinin ege'si - 1	65
- 2	67
- 3	69
- 4	72
- 5	73
- 6	75
- 7	77
- 8	82
- 9	83
-10	85

izmir için kenar süsleri

izmir için kenar süsleri - 1, 2	89
- 3	90
- 4, 5	91
- 6, 7	92

uzak göçler

şairin göçü	95
göç	97

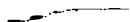
sözüm var	98
filistin, filistin	99
ilk on adam	101
beyaz leke – 1	103
– 2	104
– 3	106
'krokodil'in gözyaşları	107
mumya	109

kenan eli şiirleri

kenan eli şiirleri – 1	113
– 2	114
– 3	115
kanatan	116

kutsal şiirler

kutsal şiirler – 1	123
– 2	125
– 3	127
– 4	129
– 5	131
– 6	133
– 7	135
– 8	138
– 9	140
–10	141
–11	143

önsöz yerine

şiiirin halleri

yorgun bir öğretmenin sesi kısık türkçesi
boşuna çakıyor pili bitmiş çakmağını
yine yine okunsa da o dingin fildişi dizeler
okullar edebiyata kapalı şimdi sonsuz bir tatil
uyuşuk bir şiir siftiniyor öğle gölgelerinde

ödenmiş ödenmemiş ne varsa kesilmiş faturası
el değiştirmiş bütün değerler
senetler protestolu çekler karşılıksız
müflis bir şiir sürünüyor banka önlerinde

masallar ölüdür yuvasızsa kuşlar
hiçbir yaşantıya sızmamış ömürlerinin gölgesi
hiçliğin ardında koşuşturmaktan yorgun
lumpen bir şiir feryat ediyor dolmuş duraklarında

çocukluklarında güneşi okşayan eller
şimdi böyle bitkin titrek ve sarhoş
gecenin saçlarını çözüyor
karanlığın kapıları ardında
bohem bir şiir sallanıyor entel barlarında

üçüncü hamur bir gökyüzüne çiziliyor dizeleri
dizboyu gözyaşı demek olan o son yağmurun
bu kaçınıcı kimsesizlik böyle
yalnız bir şiir geziniyor eylül yollarında

bir çağ'çı ılgıdır ki zulmüne demirler dayanmaz
uçuşan martıların kıyılara saldığı
duvarları döven dalgalar ne kadar uzak
siyasi bir şiir çürüyor mapus damlarında

yaşamın yanıkarası karartmış külrengi göğü
hüznü savura savura ısıklarla
sürüyüp gidiyor ardısıra
o gözleri balaban çocuk
umut dolu bir şiir boy veriyor çocuk bahçelerinde

gençliğı genç parklar yüzü göller gülümsemesi
o delikanlı
doğunun o şanlı söylencesi
âsi bir şiir çınlıyor kıyam dağlarında

herkes öldü filistin askısında yaşıyoruz biz
yani yaşamak fiilini bir suç gibi işliyoruz
döl bıraktık el verdik o körpe yüreklere
militan bir şiir büyüyor gecekondlu avlularında

hayır başbakanım o pembe senin
biz karanlık yiyip karanlık kusuyoruz kaç yıldır
bileklerimizde kelepçeler çürüyor utançlarından
özgür bir şiir dalgalanıyor içdenizlerimizde

kod adı : mansur

kod adı: mansur

bu şehir
artık kirletilmiştir
yağmur kılıçlarıyla kesilen caddelerde
ay bıçaklarının yansıması
yalnızlığın kırbaç izleri bedeninde
yorgun siluetin bulanık sularda

bu şehir
artık kirletilmiştir
tıpkı senin gençliğin gibi
hücrelerde
küflenmiş bir geçmiştir artık
onulmaz yıkıntılar içinde
küsün bir güneş gibi batmak
kendi dağlarının ardında
sonra fırlayıp gitmek kozandan
o korkunç çatlamayla

şimdi hangi kimliğinle dolaşacaksın
bu kişiliksiz şehirde
sürüp giderken bu dışağrısı geceler
bu kasvet
bu kuşku
bütün yolların bittiği yerde

"İnsin kara perdeleri çağın, insin
ki bu zulmü gizleyebilsin"
desen ne çıkar
gönlü görklü sesi kırık halkın
sana kör, sana sağır, sana dilsiz
nice gül diksen yollarına
seni gördükçe yön değiştirir

o dalga dalga kadını geçsen
sonra yorgun bir ölümle
serilsen karşı kumsala
sulağa düşmüş bir karanfil kadar umutsuz
ve kızıl
bir nokta olarak kalsan orda

ağıtın dudaklarda

kod adı: mansur
bir hallaç gibi yağmurlu sokaklarda

merkez üssü istanbul

– 1968'in şiiri –

yıkılsın ankara, yıkılsın köhne inadı
bizi yangınlara sürüp duran gergedanların
bir deprem başlıyor işte, merkez üssü istanbul
öksüz çocuklarıyız yitık zamanların, unutulmuş
[mekânların
biliyoruz, suçumuz erken sevmek, birden büyümüş gibi
karalamak satırlarını o alışılmış tarihlerin

o yağmur bir gün yağacaksa yağsın şimdiden
çakılan ilk kibritin eczasıyız biliyoruz
karanlığa atılmış bembeyaz ırmalarımız
ne kadar öldürseniz biz yine insanca severiz
çağların en güzel pankartı alınlarımızın aklığı
yaşamayı hak etmiş ölüleriz

anlarla ezanlar karıştı uğultular içinde
hangi inanca sığmsak kapanmış cennet kapıları
suçumuz yurdu sevmek ve sevginin sorumluluęu
kan kıvamında kızılığımızı sokaklara döken
yıkılsın ankara, yıkılsın köhne inadı
bizi yangınlara sürüp duran gergedanların
bir deprem başlıyor işte, merkez üssü istanbul

//dindi deprem ankara puslar içinde el deęiştirip
[durdu hep
yıldızlar teker teker düştü gökten
biz mi yanıldık sular mı tersine aktı
toprağa yazıldık "önce vatan" gibi okunuruz ta
[karşıdan
dayayın kulaklarınızı, yer söyler gizli adlarımızı
kanımız konuşur gecelerin o ıssız dilinden//

deniz

deniz'di adı, yaşıtımdı
ince uzun dal gibi
uzandı devrim diye bir sabaha
gülünü sunmak için

deniz'di adı, yaşıtımdı
inceydi, uzundu dal gibi
uzandı devrim diye bir sabaha
ansızın oldu akşam

deniz'di adı, yaşıtımdı
inceydi, uzundu dal gibi
uzandı devrimin alaşafağına
kaldı eli böğründe
"gülünün solduğu akşam"

nedir kalan

nedir kalan

kızgın bir rüzgâr gibi geçtiğim sokaklardan
yankısı duvarlara yazılı genç adımlarımdan
nedir kalan

uysal gölgelerin salındığı o endamlı yazlarda
bir sevda söylencesiyle içimde akan ışık
hangi karanlığa soyunuyor yılların çavlarında

ufuklarımda uzak uzak çakan şimşekler şimdi
neyi göstermek istiyorlar bana ötelerden
hangi yanıtsız sorulardır bu sonsuz sorguda
ömrümün tenhaliğine durmaksızın yinelenen
bitmez sanılan şu göz gözü görmez tufanda

sahi, nedir kalan

yankısı duvarlara yazılı genç adımlarımdan

o çelimsiz çocuk

bir yanıltı yoksul zamanlarda filizlenen
savaş rüzgârlarının getirdiği tohumlardan
dalga dalga gelendi o güneş denizlerinden
sarı fırtınalı ekin tarlalarından

uçuklar içinde ufalan yüzüydü
kötü beslenmiş, duygusal, vereme yakın
uçurum uçlarındaki çiçeklere uzanan
sevgisi taş duvarlarının kovuklarında gizli
silme ağıt hüzünleri omzunda taşıyan
ve bu yüzden en kısa boylusu bütün okulların

bir kıyıydı ya da kıyıda bir çakıl
sönen köpüklere ağılardı, yiten su seslerine
kırık tomurcuklara, sararan otlara
sahibiydi hayatın, en gizli en çelimsiz sahibi
usul usul büyüdü onun için
dal budak biri oldu sonunda

sevgi okudu şiir kıldı
sınırsız kâğıtlar aradı hep, sonsuz zamanlar
çok yaşayıp az ölmek için
şiiri örgütledi alanlarda
sevginin hırçın, kıskanç, isyankâr bayrakları altında

nedense az yaşamak çok ölmek düştü ona
terli gün ortalarında yorgun akşamlarda
emeğin ipi çekilirken, vurulurken iskemlesine
çok ölmek düştü ona, çok ağlamak
onunçün çekildi göklere, uzayın derinliklerine
şiirin meleği olarak, tanrının yağmına

bir uzun yola çıkmalıyım

**ansızın bir uzun yola çıkmalıyım
içimde delişmen özlemler
uçsuz bucaksız ovalardan geçmeliyim
çılgın dorukları aşmalıyım
ansızın bir uzun yola çıkmalıyım**

**büyük nehirler geçmeliyim
dökülmeliyim içimdeki okyanuslara
sevgiyi taşıyarak sevinç şarkılarıyla
bir uzun yola çıkmalıyım ansızın**

bozkır trenlerinde bir lokomotif gibi soluk soluğa
bin geceyi sırtlayıp aşmalıyım kimsesizliği
ölgün saatlerinde bir köy evinin
senin yalnızlığını kuşanarak
ölüme susamış gibi suskun
yaşamak için
bir uzun yola çıkmalıyım ansızın

bütün kutsal kitapları yakarak vardığım o sonsuzluk
bir çöl ıssızlığıyla karşılamazsa beni
ve sınırsız alanlarda sayılmaz kalabalıklarla
inilerse yer gök
rüzgâr olup gezinmek için terli alınlarda
bir uzun yola çıkmalıyım

ishakkuşu

ishakkuşu

öt

me

sen

çılgılığı yarım mı kalır

babası ölen çocukların

gecenin ötesinde

bir ayaydın yüz

uykularına düşler döşeyen çocuk

uzanır parmaklıkların ardından ona

öt

me

sen

diner mi hıçkırığı

adı gurbete drl
zlemle yumuk elleri
ince sızıları saklayan k yüreklere
ılık ılık
ak
 ma
 sa
 se
 sın
eğri mi doğar sabahlarına güneş

anne kokularıyla gırılmış dşęi gecenin
sevgi sicaęıyla sarmalar bedenini
iliklere işleyen o kuşkunun
en yalnız en ağlamaklı izdüşümü olarak
çın
 la
 ma
 san
çözülür m buzulları

ishakkuşu
ishakkuşu
t
 sen

erken ölüye mektup

silinmiş izlerin geçtiğin bütün yollardan
ardında bıraktığın anılar gittikçe flu
ne güneş görünüyor ortalıkla ne yağmur kokusu havada
şimdi her şey gecede sinsi yağan karla örtülü

bizi sorma soğudu birden içimizin kuytuları
ağzımızda kaldı ağıtlarımızın tortusu
bırakıp denizleri çekildik kış karanlıklarına
ıssızlığımıza düşen hep o bir damla su

yanılgılarımız yanık izleri gibi bedenlerimizde
bir bir kayıyor avuçlarımızdan sevgi yumağı yürekler
dünle yarın farklı elbet, ama bugün hep aynı
erişemediğimiz uçurumlarda soldu çiçekler

bir muska gibi gizli gizli taşıyoruz seni
tenimizin sıcaklığına karışmış öyle saklısın
bu dünya bildiğin gibi değil bizi de öldürecek
erken ölmekte galiba çok haklısın

güzey

– maksut doğan'a –

güze indik, ömrün uzun yolunda döne döne
yapraklar çırpınıyor, rüzgâr ağlıyor kayalarda
yağmura açılan gün ortası, ölü sessizlik
merhaba can kutlusu, o uzak ses kimindi öyle
güze indik, omzumuzda hüznün karabınası

ışık içinde yaz öğleleri, inadına ağustos böcekleri
çengi kıyamet geçtiğimiz tozlu gençlik yolları
koynuna sokulduğumuz en kıvrak kadındı deniz
öpücükleri köpük köpük sönerdi tenimizde
esneyen göğsünde dalga dalga coşkular
güze indik, içimizde dipsularının ürpertisi

vardık kavgaya durduk, sözün hasını söyledik
şî'r oldu dediğimiz, barışı sardık kundağına
gün geldi kurşun ağdı, kana tutulduk
yakın durduk toprağa, sildik gözlerimizi
yorgunduk, su verdiğimiz güller kıyıldı tütün oldu
uçurum başlarına konan baykuşlar kutsadı geceyi
ünlem ünlem yalnızlık dikildi karanlığımıza
bir daha sustuk, bir daha sustuk; bir daha konuşmadık
şairler öldü, utandı ırı puntoları gazetelerin
derkenar edildik sevildiğimizi bildik
güzeyde kar, güneyde bahar olduk

kavaklarda kuşların kara noktaları
karanlık göğе asılmış ilençli çanlar gibi
acıyı ve sevinci dövüyorlar boşluklarda
köylü kadınlar geçiyor, orda bir sessizlik ve ayaklarında
[toz

emgin bir kuzu seğırtiyor çayırın çimenlerinde
bir tayın sağırsında seğırmeler
yaşamak sürüyor işte, sürecektir
o yamaca gün vuruyor, kayalarda yosunlar soluyor
o kartal hep havada, hep dönüp duruyor
güz yaprakları kızıla dönüşüyor aşağıda

bilirsin, eski içli bir şarkıdır kırılgan yüreklere sinen
usulca onu mırıldan, şiire tutun, sözü yeniden sına
varsın sussun o kaya bülbülü, dalımız yine şenlenir
yine dağlar çizeriz resim defterlerine çocuklar gibi
yine dağların arasından çılgınca fişkırırtırız güneşi

güze indik, ama bitirmedik türkümüzü

iliklerime işliyor yaşamak

dönüp bakıyorum :

uçurum

ilk göz ağrısı yaşamak

seni seviyorum

iliklerime işliyor yaşamak

yurdun kın ucunda iğreti bir ay
kesre dağının ipekten duvağı
bir yangın sonu kızılca kıyamet
sisam'dan öleye uzanan
bir demet kırmızı karanfil

morguvarın tırmandığı şu duvar
bir şey söylemek istiyor
kaç yıl var
yelesi gibi dalgalandıkça
üstünde biten otlar

turunç yeşiliyle dağa giden yolamakta
türküsü tütüyor ay gelinin
doğacak bütün çocuklara ninnisi
kumsalda inleyen tanyelinin

sabahı akşama bakıyor
gecesi gündüze
ege sularında bir köpük kadar coşkunum
içimde güneşler balkıyor

iliklerime işliyor yaşamak

anlat

kuş ağzıyla anlat o masalları
o masal çocuklarına
sesine imbatı kat
göz göz nilüferler açsın gözlerinde
akşamı, sefalar getirsin
ocakta alevden yazılar
gaibi oku!

seni susmak karanlık olur
ihanel kadar puslu
o yürek ansızın soğur
enlemler boylamlar boyunca
bir çılgılık yayılır ki
kutuplardan duyulur

kuş ağzıyla anlat o masalları
o masal çocuklarına
düşleri bezensin yaşamın güzellikleriyle
özlerine özlemler sinsin
bu ıssız geceyi kuşal
şafağı doku

kuş ağzıyla anlat o masalları
o masal çocuklarına

av

doğulu masallar anlatır
büyülü söylenceler eski saraylardan
görkemi göz kamaştıran sevdalar
dökülür toz bulutlarıyla gümüş geceye
ağlar salınırken sulara ağır ağır

yakındır yağması artık şafakların
yorgunluklar çekilir gökyüzüne
ey tekil ve sonsuz sevgi ey
bir kahramanlık beratı gibi
yaban ve yalnız
gecenin göğüs cebinde

ay suları öpünce
uyanır deniz
gök gerinir
çekilir ağlar
balıkçım
balıkçım
balıklar ağlar

o uzak nişanlı
bir deniz feneri gibi
orda tek başına
durmaksızın göz kırpar

dağ kalabalığı

ülkem
biliyorum
bu dağ kalabalığıdır
seni sesli kılan
bu çağlar yorgunluğunda

yankısı onlardadır sesimizin
onlardadır sevdaların hırçın yabangülleri
başkaldırmışlar işte
zeybek duruşlarıyla
heybetli gölgeleri bulutlar içinde
düşlerin buğusunda

sorgusu başlar diyedir ürküntüsü kentlerin
bir tarih gibi dikilmiş coğrafyanın
gönül sultanlarıdır onlar
çekip alacaklar özgürlüğün bağrına bizi
aman bre diz vurmayalar
yıkılır dünyalar

ülkem
bir uçtan bir uca
bu ne dağ kalabalığı

yıldız baskını

yıldız baskınıdır bu
beni birden yörüngemden çıkaran
bu kalabalık gökyüzü
göğsümden taşan sevinç
gözleri çiçek çocuklar gibi
sesimde kelebekler

yıldız baskınıdır bu
saat sıfır vurunca
beni uzayın koynuna bırakan
hangi soyaçekim
hangi kardeşçe düzen
yıldızları bu denli birbirine benzeten

bre hey aklımı alacak
oralarda neler var
oralarda neler var
durdurun beni
durdurun düşüncemi
ey eli silahlı dünyalılar

nostalgia

hangi serüvendi uçsuz bucaksız yaşadığımız
genç ışıkları altında bahar güneşlerinin
sonsuz bir ormanı geçmekti baştan başa
kentleri çölleri ve buzulları aşmaktı
ansızın trenlerden inmekti, gemilerle açılmak
geçmiş bozgunların toz bulutlarını dağıtarak

altından geçilecek bir gökkuşağıydı yaşamak!

sevinç kahkahalarıyla kelebekler yağardı gökten
şen şakrak yağmur yanılıp kara dönünce
kırağılar aklardı yüzünü küskün kışların
çocukların ceplerinde çağların çerezi: yaşama sevinci
duaları sığmazdı küçümen avuçlarına
göğre açılırdı o boncuk elleri

altından geçilecek bir gökkuşağıydı yaşamak!

ıssız uçurumlarda usanmaz gecekuşları
sabahı çekerlerdi derin deryaların dibinden
bundandı seslerinin karanlıkla yankılanıp durması
bundandı kınalar yakınması gökyüzünün
şafağın utanır gibi usul usul ağarması bundan

altından geçilecek bir gökkuşağıydı yaşamak!

çiyler öperdi yüzünü ilk ışıklarla
gövermiş dünya bahçesinin
bir sözcük açardı gizem kapılarını ansızın
özlediğimiz yaşantılar dökülürdü masal odalarından
o balkan yüzler, göçmen geçen yüzyıllar
gülümserdi o uzak topraklardan

altından geçilecek bir gökkuşağıydı yaşamak!

resmini göğsümüzde taşıdığımız biri vardı
ağaç gövdelerine adını kazıdığımız
kırık bir ok kaldı geriye şimdi o sevdadan
yüzler güzlere soyundu, dindi ince ağrısı yüreklerin
artık ulu ağaçların uğultusu anlatıyor
yılların yılıkiya saldığı anıları

oysa

altından geçilecek bir gökkuşağıydı yaşamak!

akdeniz uykusu

uykuya çekilmiş akdeniz
sıradağ yankılarından uzak
sanki ahraz say ki dilsiz
günün gümüş izleri yol yol
yeni gizlerle bir masala yürüyor

ufkun karnında birden bir ay büyüyor

birbirine sokulan iki insan
aynı yalınlıkla yaklaştıkça sevgiye
ikili bir kalabalığa dönüşüyor
uğuldayan damarlarda akan
o umulmaz aydınlık
için için karanlığa bulaşıyor

ufkun karnında birden bir ay büyüyor

o büyük sulara çağılıyor
unutulmuş seslerin ardından
bir im gibi kendini çoğalta çoğalta
arınıp bütün kirlerinden geçmişin
öyle yalın öyle cırılcıplak
yanına çıkmak için

ufkun karnında birden bir ay büyüyor

sevgi baştan

açık kapıları ardında bırak, dalgalarla yürü
bir kuzey rüzgârı ol, serinliğiyle gel
susmak bilmeyen koca deniz anlatsın
bütün kuşaklara o yitik efsaneyi
orfe, orfe! sevgi baştan!

şafakla sessizliğe salınan o ezgi
mahmur özlemleri büyütsün usul usul
uzak dağların havası, akarsuların büyüğü
tütsülerin ağır yüküyle çöksün iç duvarlarına
bütün toyluğunla uykuların bölünsün, gecelerin uzasın
uzanıp uzanıp kopar gibi güç kavuşalım sabahlara
düşlerime baskın ver, adını değil yüzünü istiyorum
ilk ışıklarla koşalım çılgın yamaçlara
ırmak boylarına, otların yumuşacık koruganına
orfe, orfe! sevgi baştan!

o şehri yeniden kuralım
o şehri ve büyük aşkların tarihine gömülmüş seveda
[şehirlerini
yeniden roman olmak, şiire dökülmek için
alanlarda anıtlara karşı öpüşelim
tenha gecenin koynunda düşelim o büyük boşluğa
yıldızlar ansızın peydahlanıp büyüsünler, gözlerimiz
[kamaşsın
orfe, orfe! sevgi baştan!

ölü demirlerle örülmüş sınırları geçelim bir bir
toprağın buğulu yüzü gülsün gönensin
sıcak merhabalarla sıkalım ellerini cümle âşıkların
bahar köpürsün kuytularından, o uğultu duyulsun
taşkın yeşil, gümrak sınırları
orfe, orfe! sevgi baştan!

ölüler şehri

o şehri nerde bıraktık biz
hangi yitlik zamanda, hangi görünmez günde
el ele yürüdüğümüz o güleç kaldırımlar
anısızın sevgiyi vuran meydan saatleri
neresinde kaldık ölüme yürüdüğümüz tenhalığın
o şehri nerde bıraktık biz
sevgimiz ağlarken ağaç kabuklarında
düşen yapraklara, yosun kokan eski parklara
inceden sokulan rüzgârımız
hangi kuytlara sığındı şimdi

oradan, o uzak ufuklardan bak
bahçede inadına açmış o mor menekşe
inadına uzanmış asmanın kolları
ayışığında öpülen dudakların izi gecede
son vapur yanaşıyor kıyıya, ışıklar alesta
yıldızlar hep birden mi kayıyorlar
suyun sesi büyüyor gölgesi ağırlaşan kameryede
yasemin kokuları savruluyor iğreti avlularda

sürdük sınırlarını kentin, kırlara bayırlara sürdük
caddeler genişledikçe bun çöktü varoşlara
bir tanrıya yürüdü artık incir bitmeyen duvarlar
göğün gözleri kanlandı, ufuklar silindi kıyılardan
dağları yitirdik, ağaçlar kuş öldü, ibret cana dayandı
sürdük sınırlarını kentin
yeni mezarlıklar kurduk ölülerimizi sıraya sokup
gömdük geçmişimizi servi diplerine
anılar uğulduyorsa, ürkek bir nostaljiyi büyütüyorsa,
[aldırma
yüreklerimizde güne yetişme kaygısı, gerisi ütopya
sürgit kendimizi aradığımız bu sonsuz kovalamacada

sevgiyi koymuştuk bir yerlere, duruyor mu orda
dokunsak tozlu bir vazo gibi elinizin altında sanki
nedense sönmüş bütün şamdanlar, perdeler ağır ve
[uykulu
ocakta usul usul o ateş, kim yaktıysa yana yana ağıyor
o içli güz dinginliği kapı aralıklarında
rengârenk masallar iniyor bağdadî tavanlardan
sahi, neyi nereye koymuştuk biz, duruyor mu orda?

sürüp çıkardık o şehri şehrimizden
anılarımız yeni kenar semtlerde öksüz birer çocuk
leylek yuvaları kapanan her fabrikanın bacasında
üstelik leylekler de kūs artık ve afrika'ya yeminli
tezgâhta ve gergefte o inatçı eller, gül ağacı, gül oya
mahzun bir çocuğun görüntüsü asfaltın serabında

hiç kimse bulamıyor kendi şehrini, yok artık
kayboldu gülüşü gökyüzünün, dokunuşu rüzgârın
eski sokaklarda yeniyetme güneş ceselleri
yenildik bu en büyük meydan savaşında
gölde gülümseyen nilüfer uzaklığında gençliğimiz

ölümü hiç ıskalamıyor bu şehir

ikili sarmal

ikili sarmal

gökler kanıyordu ıssızlığın bozgununda
seğiren sulardı tenimizi ürperten
can içre sancıyan sanrılarla
bulduk kendimizi yeniden
yeniden ayrılıp kavuşmalarda

deniz karanlığına sığındığımız zamandı

köpükleri kıvılcım yüklü dalgalar
saçıp savurarak bizi bizden ötelere
bir kıyıyı arıyorlardı, kıyıda bir kulübeyi
dingin bir sağnağı emiyordu göğsü denizin
gölüşen ışıkların kaynaştığı o uzak limandı

ikili sarmaldık akıl almaz bir boşlukta
seslerimiz sevişiyordu sevincin ağızlarıyla
parmak uçlarımızda kıvıl kıvıl kumların kıpırtısı
gök bulut yığılı, inadına çoğalan bir öfkeyle

iki ömrün sığdığı küçücük bir andı

bir düş seli miydi sürükleyen bizi
gerçeklerin kısıracında döne döne
birden bulup birden yitirdiğimiz
geldiğimiz ve gidecek olduğumuz o yöne

bilmem ki hangisi doğru, hangisi yalandı?

paradoks

beni yağmura bırak
sen çekil
iğreti bir cama yazıl
susar gibi bak
akşama bulaşan o son koku
o zencefil
sen ol
göğsümde tüt

gözlerindeki buğu ben isem
onu sil
beni yağmura bırak
sen çekil

o kuytu liman

usul uzak ve derindi sevgim
gölgesi gizlice geçerdi yollarından
seni sorardı kuş kanatlarına
usul uzak ve derindi sevgim
sana sunulan taçtı, taç yapraklarımdan

o suskun saatin kumuydu akan ince ince
beni öğüten zamanın değirmenlerinde
koca gençlik gidip gün kocalığa dönünce
sellere salınan o çığlık, o yitık sestİ
nice kalıntıya can veren, sevda örenlerinde

saklı düşüm, can içre sancım, utangaç gülüşüm
her şey için çok geç, sözcüklerim dağılabilir artık
sana söylenecek ne'm kaldı
bir şiir bile etmiyor dudaklarımdaki kırık dökük heceler
usul uzak ve derin
o kuytu liman, o mavilik
ufkuma gerilen gözlerin

zuhal

rûzgâra kız verdim, adı zuhal
uykumu kaçırın oydu
kaç yıl kaç mevsim var
geceler boyu göz kırpardık birbirimize
rûzgâra kız verdim, adı zuhal

yitik bir ÷lke
gönderinde solgun bir bayrak
insan yüreğinden kopan bir 'ah' gibi
oradaydı o
rûzgâra kız verdim, adı zuhal

geceler içinde uzak bir yıldızdı
incecik çekingen ürkek bir kızdı
utandı göğün karanlığından
rûzgâra verdim onu, adı zuhal

aşk adımları

*bilsem adını
yollara düşeceğim
kervankıran yollara!*

1.

hangi rüzgârsa yüreğimin yelkenlerinde
sürükler suların ışıklı yolunda beni
iklimden ılıme taşır, dönenceden dönenceye

kimdir beni böyle yörüngesine çeken
uzay taşları kadar karanlık ve yalnızken

bılırım, adı konamaz düşlerde yaşayanın
ansızın yerleşir yüreğimize büyüğü gizemi
saklı çiçeğidir içten içe süren baharımızın

2.

önce denizler olmalı, ak denizler
kumsallarında koşup oynaşacağımız
çakılların çıkırtıları arasında
güneşin altında, çamların gölgesinde
önce denizler olmalı
ve unutulmuş koyları o denizlerin

teninde damlacıklar domur domur
yosunlara değmeli ayakları
bir ürperti gibi gezinmeliyim tüy diplerinde
birden ufuklar yıkılmalı ki
ötesi yurdu olsun sevgimizin

önce denizler olmalı, ak denizler
sözlerimizde suların yalınlığı
kavuşmalıyız iki ırmak gibi çağıldayarak
yataklarımız değişmeli coşkumuzdan
birbirimiz olmalıyız kimliklerimizden sıyrılarak

3.

ıssız bir köy evinde
ocak başında
türküsü olup gecenin
yeniden yakılalım
alevlerin dilinde

üşüdünse sokul bana
örtün olayım
dünyama sunulmuş biricik meyvem
haramım
seni koruyan kabuğun olayım
üşüdünse sokul bana

ıssız bir köy evinde
yüzlerimizde yalazların yansıması
geçelim çağların ötesine
iki masal kahramanı gibi
anlatılsın öykümüz
dilden dile

4.

yollardayız
eli elimde
fundalıklar arasından yürüyoruz
çiçekler öpüyor eteklerini

yollardayız
sevinci sağıyoruz günün göğsünden
üstümüz başımız çengi ılık
aşkın yolcularıyız

yollardayız
yüreklerimizde nice esinti
çiçek tozlarıyla yüklü
uçuyoruz düşlerin çavlanında

5.

kentin sokakları aydınlanıyor birden
yine yakalanıyoruz bakışların yağmuruna
kıskançlığın kışkacındayım
gir koluma
aç adımlarını
tenhalara yürüyelim

haydi

yolumuz denizler olsun yoldaşımız martılar
birer çarpıntı gibi geçelim günlerin solgun yüzünden
esriyen yanımızda dalga dalga sevgiler
ardımızda anılarımızın açık sözlü yalınlığı
tenhalara yürüyelim

haydi

en bildik sözlerle geçelim sevdanın çöllerini
bir ışık yağsın sonra sussun her şey
kanat vuralım yeşillikler arasında
soluklan turunc kokan güneyli çocuklar gibi
tenhalara yürüelim

haydi

gümüş çizgilerini yoklayalım ufukların
sevginin yıldırımlarıyla yırtılsın içimizin karanlığı
yağmura hazırlanır gibi dolu dolu ve coşkun
tenhalara yürüelim

haydi

6.

söyle
hangi denizlerin çocuğusun
görüyorum yüzünde
tirşe mavi yansımalarını dip dalgalarının

bu aşk derinliğindir senin

7.

kaç aşkın günbatımını yaşadım
çekildim yıkıntılarımın içine
yürüdüm anıların tozlarına bulana bulana
içim boz duman

– oysa sen
beni kaçırdın benden –

türkülendim ansızın
şimdi bütün uçurumların çiçek
ve bu aşk
bu aşk sevgilim
senin kadar gerçek!

hey gidinin ege'si

,

*diktiler düğünler için
giydiler ölümler için
yen mi eskir ten mi
yunus dedem söylesin*

hey gidinin ege'si

1.

ayışığında
ipekten bir dudağın
hiç bıkmadan öptüğü kıyılardır
kaç bin yıldır
tanıklığı var ki şu dağın
eğilip gözetler suları

günüşiği kelebekler gibi
uçuşurken ortalıkta
fısıldaşır toprakla deniz
kulak versen duyacaksın
baksan çakıllara göreceksin
sevinin sevincini

karanlıkta
o en yıldırıcı sessizlikte
yalnızlık kol gezerken kayalıklarda
ufuklarda gezinen şimşekler görür yalnız
bir de
adı sanı bilinmez şu garip yıldız
gökle yerin
sarmaş dolaş olduğunu

kınalıdır elleri
etekleri dağları örten gelinin
ve uğrun uğrun sokulduğu koynun
ılık ürpertisini duyunca
yiter gözden
sağrısı kamçılanmış gibi

kapıda gün

2.

sonsuzluksa ordadır
mavi suların altında
tirşe yosunlar arasında
dağların yamacında
uçan kuşun kanadında

ordadır sonsuzluk
çün bilinmez başlangıcı
düzlerin yamaçların
kuşların ağaçların
günü mavi kılan göğün
geceyi kara kılan dağın

gölümseyen yüzü okunur hâlâ
mermerlere işlenmiş sevincin
o el izleri geçmiş insanlardan
durur kayalarda taşlarda
orda
sonsuzluğun anıtladığı yerde

el vur
dile gelsin toprak
yüz sür
konuşsun akan zaman
binlerce yılın gızıyle
gör değişeni dönüşeni
yitik iklimlerin gözüyle
ve sor ki
ozanlar anlatsın

sonsuzluksa ordadır
mavinin mavi kıldığı gökte

3.

omcaların diplerine sokulan
o ince esinti
bir düş gizemiyle yoklar kalbini
sal kendini

böğürtlenlerin sakladığı
küçük, yalnız kuşlar
suları ezgiler sürükleyen dere boylarında
uğultusu kulakları yalayan ormanlarda
ötücüklerle bezenir günün gülümsemesi

oralarda, kuyu başlarında
toprağın göğsüne sınımış ıtırlarla
sarhoş bir karıncanın
yuvaya buğday taşıdığı kızgın yazlarda
toprağı öp
sonra çöz varoluşunu

adıla anmalı, akdeniz'dir bu
yelesine tutunmuş imbatın
iklimlerin delibozuk sürücüsü
sevecen güneşin sevgilisi
akdeniz

yitmiştir öyküleri
yüzlerine destanlar çizilmiş insanların
parmaklarında yılanmış şarap damlaları
ekeneklere giden yollara düştüklerinde
türküleri saça saça
hayıtlara çarpa çarpa
geçerken yüklü ve yorgun
dokunur
ince ve mahzun
bir nağmedir
sal kendini

inler yankısıyla eski söylencelerin
yeşil birer göz gibi bakan ovalar
kaynaşır köyler kasabalar
unutulmaz anılarıyla
düğünlerin eğlencelerin

anlatılmaz sözler saklıdır ısıltılarında
kıyılar bezeyen çakılların
çam pürçeklerinin kekre tadıyla
dilimize dolanan sevgi
sürer işte böyle
fırtınalar yoklamasın yeter ki
durgundur içbenlerimiz
depremle sallamasın
ölgündür canlarımız
deşmesin küllerimizi kimseler
sönmüş yanardağlar
yeter ki hüküm sürsün akdeniz
yeter ki hüküm sürsün
ve dokunsun tenimize
sıcak, sevecen eliyle

haydi, sal kendini

4.

kaç kavmin beşiğıydi bu toprak
kardeşlerin yan yana yattığı
bununçün böyle sıcaktı
bununçün böyle yumuşak

söylene söylene eprimiş bir masaldı
kaç kavmin

 kaç kuşağını
 büyütüp sokağa saldı
gün döndü
 çağ erişti
 hepsini geri aldı

o kadar bağıra taş basıldı
 kaç yıldız kaydıysa sonsuzluğa
sonunda sisli bir tarih kaldı
 kahramanları ve zavallılarıyla

5.

ılık ılık vuruyor soluğu
geriniyor işte menderes ovası
esniyor gediz, bakırçay
nif dađından spil'e
yunt dađından bozdađ'a
konup konup göçüyor bulutlar
ben sana vurgunum
saçların çılgın rüzgârlarla karışık
merhaba izmir

bataklıklar sazlıklar
ıssızlıklarla kucak kucağa
öyle uzak öyle örtük
düşen damlalarla kımıldar belki
ya da karabataklar yabanördekleri
ince kıvrımlar çiziyor yüzlerine
saklı mutlulukları kapışır kuşlar, böcekler
ve ötede akarsular

haindir suları, akar usuldan döne döne
bulanık yüzlerinde bulutlar karanlığı
gediz, menderes
çocuklar gibi sıçrayıp koşan
ırlamaz, nîf çayı
sana selâm yollamışlardır ötelerden
sana bereket
delikanlıların kıvrığı gibi
sekip geçen zaman içinde

desem ki rüzgâr okşar
toprak besler ırmaklar emzirir
dört yönün bereketler beşiği
sen
ege kapılarının bin yıllık eşiği
merhaba

6.

eski gemilerdi yelkenleri göğre parça parça uzanan
açıklardan mı gelmişlerdi çağlar karanlığından mı
seninle sevişmek günlerinde
bıçkın, hovarda
girdiklerinde koynuna

hanlar yıkıldı kervanlar mı kalır
üzüm çektiler, incir pamuk tütün
ortaçağ düzlüklerinden
yeniçağ kaldırımlarından geçtiler
konuşsa kemikleri hamalbaşların
gönerir düşlerimizin sofrası

yok muydu onlar, o ilk trenlerle gelenler
seni bir kobay diye veremle inletenler
çiftliklerin, tarlaların
iliklerini boşaltan damarlar
ilk demiryolları onların
buğday ve üzüm yüklü vagonlar

levanten kokularıyla eski bahçeler
gülleri görünür tavan oymalarında
sır saklar gibi suskun şimdi konakları
- ama hâlâ konuşur papağanları -

çulhakiler içindeydi oysa bizimkiler
üretirlerdi üzümü, içmezlerdi şarabını
ekerlerdi ekini, bulmazlardı ekmeğini
yırıktı yenleri, yırtıktı zıbınları
kaburgaları sayılırdı öksürdükçe

ışıldayan neydi
alınlarının karşısında ışıldayan
bakır çanaklardan toprak çömlleklerden
sırsız güveçlerden yıyenler
yensiz düğmesiz giyenler
yürekleriyle toprağı beslerken

7.

kaç kez göçüldü

sorulmadı kimselere
koyaklara bırakılmış mezarlıklar
kimsesiz ve yalnız mezartaşları
tutanağa geçmemiş ölümler ölümler
bিরer derviş gibi sabırla
kan gütmesinden kaçmışlardı zamanın
kayda değmez adları
ve silinmiş parmak izleriyle

göçüldü

bin mızrakla kovalanıldığında
ağır gürzlerin, yeğni okların
ve eritilmiş kurşunların diyarında
göçüldü hep
yıkıldı sınırlar, duvarlar mı kalır
saraylar, köşkler, kervansaraylar
yüzleri gurbet maskı hanlar
yıkıldı

nereye gitti onlar

bizim yüreklerimiz gibi vuran yürekleriyle
dünyayı sevenler, dünyaya küsenler
bizim yüzlerimize benzeyen yüzleriyle
binyıllarca gülüp ağlayanlar
hep aynı aynanın karşısında
aynı oyunu oynayanlar
şimdi neredeler?

atlarla gelmişlerdi

develerle çekmişlerdi yüklerini
çayrlar biçen sürüleriyle çadır çadır
duyuldu sütün doğurgan bereketi
indi tarlaların yüzgörömlüğü yağmur
güvencin çuvallarıyla dolu ambarlarda
mevsimlerin kokusu
nerdeler şimdi?

türkülerle gelmişlerdi

iç pınarlarından kaynayan
delice sular gibi çağlayan türkülerle
ve yasakların bendini yıktıran sevginin
ustasıydılar
'ol cevahir'i işlemenin
şimdi neredeler?

sesleri eksilmemişti hiç

kör homer'den önce de sonra da
çağlara sözler salmanın yaman havarisiydiler
en çok şiir yaşadılar çünkü
en çok şiir söylediler
– tenden içe işleyendi söz
sevgiyi ve kahramanlığı bezeyendi –
en güzel bunu başardılar
şimdi neredeler?

mazgallardan baktılar

ışıklar altında seçiren aşâğılara
vurdular, vuruştular
korsan korkularıyla gece denizlerinde
soygun sorgularıyla şafak ağızlarında
eşkiya uykularıyla tetikteydiler her daim
gözcüydüler kale burçlarında
akan ordularda yiğitlerdiler
sindikleri kaya diplerinde
hep duydular ölümün ıslığını
şimdi neredeler?

başaklar balkırdı güneşin altında
doğanın bağrındaki yumuşak tüyler
yosunlu kayalar, derecikler
gözleri çakmak çakmak su birikintileri
damla damla içlenip açılan yabangülleri
sesleri bölerdi sabahla kuşluğu
bir de unutulmaz aklığı deniznin dışlarının

gülüşleri çın çın öterdi
taş duvarlarında sokakların
bağlarda bahçelerde
kuyu başlarında asma altlarında
bir kahkaha gibi yayılırdı sevincin serinliği
çiy düşmüş mevsim meyveleriyle

sevdiler sevidiler
dolunaylar altında
aşkın düşülkeştydi sularını çağıldatan
ey bengisularla yıkanan yürekler
toprak bununçün mü harıltılı hâlâ
bununçün mü sıcak?

yaşamı bezediler

bakır pirinç ve gergef üzre
ağırdan alan inatçı elleriyle
rüzgârlı baharlarda dingin güzlerde
saçlarında ekin tarlaları
en uzun öykülerine başladılar
okundu yüzlerinin alfabesi

kaçgındı onlar

yüzyıllardan kaçgın
içlerinde ağlamaklı bulutlar
terkilerinde rüzgârın muştuları
ölülerini taşıyıp geldiler
o dağ yollarından
o ırmak boylarından

yaşamdı çağırın

o acılar dolu yaşam
ki onun için aç koydular
açıkta koydular ötekileri
pusular kurdular
sırttan vurdular
bu toprağa basanlar
bu suyu içenler

8.

eller becerdi

gönüller süsledi

dünya sandığının çeyizi yaşamak
nasıl da işlendi

bir kırık testiye konmuş şarap

ve türlü ziynetleriyle

taş lahitlere girenler

ne şarabı içebildiler

ne sırat'ları geçebildiler

ne altınları verebildiler

öte dünya kapıcılarına

eller becerdi

gönüller süsledi

dünya sandığının çeyizi yaşamak
nasıl da işlendi

bilen bildi

bilmeyen

ölümün sularına eğildi

yaşamın köprülerinden geçerken

9.

tannıları oldu

tek ve çok

dağlara tüneyen

yerleri sınayan

göklere sığınan

aktı damarlarında dinlerin gücü!

atları akarsulardı, aktılar

rüzgârları yeşil ekinleri yara yara

sırtlardan öteyüzlere baktılar

köpükleriyle ufukları ağartarak

yeğni sabanlarının ağır pulluklarının

kıvıl kıvıl uğraladığı toprak

kışların karabaşanında bile nankör olmadı

olmadı bereket!

tanrıları oldu
tek ve çok
her şey onlarındı
onlarındı bereket

bu yüzden sürdü tarlaları karasaban demir pulluk
bu yüzden duvarlarda kara birer kertenkele gibiydi [silâhlar
bu yüzden evlerinin önünde akşamsefaları aslanagızları
bu yüzden zeytin turunç ve küpe küpe kirazlar
ve güğümelerde buğusu fişkırان süt
onlarındı
onlarındı bereket!

10.

– yerler ve gökler tanıktır/anadolu içleri ve dışları tanıktır
tanıktır balkanlar ortadoğu/tanıktır bütün uzak ve
[yakın doğular

tanıktır tüm güneyler ve kuzeyler
ülkeler ve halklar tanıktır
yıldızlar ve güneşler
samanyolu
ülkerler

barışın bayramlarıyla kuşandıklarına
savaşın kıyımlarıyla uyandıklarına

cennetler ve cehennemler tanıktır
cennetleri ve cehennemleriyle yaşadıklarına

'şol kardeş sofrası'nın
kanı çekilmiş benzi tanıktır
bir yudum su için
bir yudum su gibi toprağa aktıklarına

izmir için kenar süsleri

izmir için kenar süsleri

1.

imbatı dök yazıya
şiiir olur
söz renk deęişir serin mavi
izmir olur

2.

saçlarına ilişmiş imbat
gözlerinde akdeniz
yalnızlığın buğusu sabah ağızlarında
işte asfalta vuran kartal gölgeleri
bıçkın bıçakların bilekleri doğradığı
kan tüten geceler

bu kent bir kadındır say kı bir kadındır
her gün kanama geçiren

3.

sabahsa sonsuz güllerle gelir
belkahve üstlerinden
akın akın bulutlar
hınzır bir rüzgârın önünde
ışıkların öpücükleriyle uyanır dağlar denizler
düşlerin derin uçurumları görünür birden
toprağın nemli ağzında deli filizler
göğeri gök tereke şenlenir kıraçlar
o yorgun süvari sağrısını yine kırbaçlar
başlayan bu kaç milyarncı günün
okunur altı çizilmiş satırları
insanla başlayan o uzun öykünün

4.

teninde nice hoyrat elin okşantısı
bir çocuk gibi gülümsüyor
kentim benim, ince kızım, cerenim
ağlayıp ağlayıp açılmış gibi
sabahlara nazlanıyor

yüzünde eski masalların izleri

5.

güneşle evlidir gizliden ayla sevişir
yıldızlar söylesin dillere destan sevdalarını
haşarı bir yürektir vurur ha vurur
karanlıkta ışıklı bir salıncak gibi
kendi rüzgânıyla savrulur

6.

dalgalar kırık fenerler sönüktür
demir tarar gecenin ışıkları
imgeleminde dipsularının
yakamozlarla söner güzemi
bir imparator sanılsa da körfezin divanında
o yalnız ve uzak gemi
bir çocuktur
düşlerin beşiğinde sallanan

gecedir
ve gök kamaşır kendi aydınlığından!

7.

ay açar karanlıklar kapısını
altın tozlarıyla kuşatır gökyüzünü
dingin yer çöker ağırlığından

adı İzmir olsun
hıdırellez ateşlerinden atlayan
o haşarı çocuğun

uzak göçler

şairin göçü

nasıl göçer bir şair
bırakıp eski defterlerini
yüzünde ala bulutlar
bir hüznü sürükleyerek ardısına
nasıl göçer bir şair

şair nasıl taşınır
bir ülkeden bir ülkeye
bu dilden o dile
o uçkun avlağı sözcüklerin
nasıl geçer gümrüğü

nasıl göçer bir şair
türkçeden çıkıp göçyoluna
türküyü nasıl götürür
iğreti bir rozet değil kimliği
nereye gitse kendisiyle karşılaşır

bırakıp en çocuk anılarını
sütanne anadolu'da
nasıl göçer bir şair
şiiir kan ağlıyorsa
iki taş arasında yüreği
burkula burkula
gider de inanılmaz sürgününe
nasıl ayakta kalır

anadil emmek için anaç memelerden
yurtsar yurtsar yurtsar da
süt k  kar sözcükleri, buğuludur
orda
o uzak göçün kalabalıklarında
gizli bir kaval gibi duyulur

nasıl göçer bir şair
göçt  yse
ataol'dan sorulur

göç

kaygusuz abdal'ca dolaş, dünya senin
ey havarî, bir su başında dur ve gözlerin
yıkansın suların cam parıltısında
yağmuru oku, göğü dinle, sonra vazgeç
seferlerden dönen yitik savaşçı
adını ağaçlara kazı, bir de kabzasına silâhının
son hücrene ölü gir
canın bir soluk demek olduğu dünyadan
karanlıkta
bir yolcu gibi geç
ve kendine dön

usul bir sesle anlat öykünü
ve göç!

yokluğun hicrî takvimine düşür adını

sözüm var

bırakın dünyayı dolaşsın sesim
ışığın hükmüne ersin
yoklasın bütün yollarını kara parçalarının
çınlasın yalçın kayalıklarında yalnızlığın

bırakın dünyayı dolaşsın hırçın sesim
dayansın kulaklarına
kara gözlerinden karanlıklar fışkıran adamların

sözüm var benim de
dünya dolusu sözler içinde
sözüm var
halkın mor inancı deli kırmızısı
ırmaklar gibi ırlarken
sözüm var
dünyaya karşı

filistin, filistin.

aksın yıldızlar inlesin çatlak toprak
titresin dizleri ortadoğu'nun
büyük düşlerin amansız sanrıların önünde
geçilmiş binyılların sonunda
işte denizler kapısında
yüreğimizde bitmez çalkantılar

ey kendi sınırsızlığıyla sınırlı yerküre
gittikçe ufalırız senin denizlerinde
gittikçe devleşiriz kara parçalarında
ey döne döne başı dönmüş koca dünya
ülkeler ve halklarla bezeli bağın yanık da
bir kez daha tutuyoruz işte eteğinden, bir kez daha
ey yavuz bilge, ey bunak derviş, ey sonsuzluğun
[değirmeni]

toprağından kovgun, kırıgın bir halkın
bir kez daha yükselttiği bu bayrak
yer arıyor gönderini saplayacak
adımızı aklayan tarihte o yitik coğrafya
kanatıyor dizelerini bütün marşlarımızın

anla bizi, açlığımız o büyük özgürlüğe
susuzluğumuz senin o susuz çöllerine
söylencelerimizi savurduğumuz tepelerine
anla bizi, anla
duy izbeler içinde ız olan sesimizi
barışın ışıklarını sal üstümüze

bu bayrak nasıl da yakışır senin göğsüne

ilk on adam

– hitler'in polonya'yı işgale ve ikinci dünya savaşını başlatmaya bahane bulmak için saldırgan olduklarını iddia ederek kurşuna dizdiği, bu büyük savaşın ilk kurbanları olan polonyalı on esirin anısına –

her kapının ardında karanlık kımıldıyor
alanlarda ölüm marşları
gün eğrisinde
o ses:
föhrer!

biz, ilk on adam
sana ölüyoruz ey dünya
en büyük kavganın ilk kurbanları olarak
kanımız usulca yürüyor toprağın üstünde
otlar arasında yol bularak
bır sızı gibi ıgıl ıgıl yayılıyor göğsünde

bir utanç gölgesi yüzlerimizde sakallarımız
sabahın nemli karanlığında kendimize büsbütün yabancı
iki kara oyuk gözlerimiz

kentler köyler uyanıyor
kuşlar kıpır kıpır dallar arasında
yaşamak sevinci usul usul sokuluyor
dağların ardından
bütün sınırları yıkarak

dünya koca bir savaşa uyanıyor
biz sana ölüyoruz ey dünya!

gün eğrisinde o ses:
föhrer!

beyaz leke

– benjamin moloisi'nin idamı dolayısıyla
dünya kalemkıranlarına –

1.

afrika doğurdu seni
güçlü kıldı bunun için
ey yiğit oğlu kara kıtanın
moloisi, genç adam
şimdi adın ırmaklar gibi akıyor afrika dillerinde
biz de türkülerimize katıyoruz seni
süzülerek yükseliyorsun
ortak sesleri arasında dünyanın

asıldığın darağacı
kuruyor kahrından kabuklarını çatlatarak
o topraklarda doğup büyümenin utancıyla

2.

artık ağız değiştiremezsin ey yargıç
kırdın kalemini çünkü
vurdun boynunu moloisi'nin

şimdi
kımbilir neler anlatır sana ölüm
gecenın derinliklerinde kendine bakarken
bir kanat vuruşu gibi hışırtıyla
usul usul

artık ağız değıştirsen de yaranı yok
bütün günlerin bir ölüyle dolu
duruyor sonraki hayatın işte önünde
asılmış kapkara bir gövde olarak

artık ağız değıştiremezsin
koca bir dünyanın yüreğı çırpındı senin ağacının
[dallarında
bir bayrağı yırtmış kadar oldun
ölümü bir kez bile sınamadan
karar verirken ölüme

artık ağız değıştirsen de yaranı yok
bızım yüreğimize çöken acı
buralardan, ta buralardan
gelip bulacak seni
orda, afrika'nın ucunda
bulacak
ve kavuracak!

3.

orda bir beyaz leke
geceler mi gündüz
gündüzler mi gece
afrika karanlığında

orda bir beyaz leke
utancın gönderlerinde
afrika karanlığında

orda bir beyaz leke
insanlığın alnında
afrika karanlığında

'krokodil'in gözyaşları

vakt iriştı, kuzeye vurdu gün
birden kızıştı baharın ışıklarıyla toprak
buğusu tüten o coşkuyla göverdi her şey
soğuk sırmalar söküldü, açıldı gizem kapıları
yapyalın bir yağmur indi sislerin ardından
vakt iriştı, kuzeye vurdu gün
çözüldü buzlar, kuşlar yayıldı tundralara
sokul, sokul, yakın olsun gördüğün!

vladimir ilyiç lenin sağ mıydı o zaman?

günün ağaran vaktiydi
binyılların ardından
usulca uyandı kar altında insanlar
gümüş çizgileriyle yapayalnızdı kışlık saray
o baykuş öttü, son ıslak yele verildi

leon troçki sürgün müydü o zaman?

baltık'ta hangi batıklardı dipsularında soluyan
hangi işçiler uyukluyordu metroda
hangi trenler sızıyordu baldırlarına sibirya'nın
unutulmuşluğu o ıssız kahriyle
sürgünlerin yüreğine işlenirken gül döğmesi

vladimir mayakovski tabancasını doldurmuş muydu
[o zaman?

o yitik ütopya, unutulmuş av akşamları
inceldi zaman, kopacak gevildiği yerden
sokaklar sesi tanıdı, alanların üstünde kuş bulutları
hoşrat bir poyrazın dondurduğu dudaklar çatlıyor
oraya dokunma, yosif o, yosif stalin
ağzımızın kıyısında pıhtılaşan

mihail gorbaçov doğmuş muydu o zaman?

abdaldı
söz uğultusunu boşluklara okuyan
maviydi gözleri; bizim yalnızlığımızdı o
ve büyük büyük bakmışlığımız dünyaya
tarihi kime ağdınıyordu yazan?

nâzım, vera'ya tutulmuş muydu o zaman?

ünledik, dünyayı çağırdık şölenimize
bir düşün seliydi sürüklendiğimiz
inirken o gençlik yamaçlarından
suskun ve inatçıydık, alabildiğine kahraman!

deniz'leri asmış mıydık o zaman?

mumya

– lenin'in mumyası dünya turuna
çıkartılacak. / basın –

ey mumya! ver elini doğrul ve kalk
sisli bir düştten sıyrılır gibi çık gel
ellerimin sıcaklığı geçsin ellerine
huruç et, gölgeleri at üzerinden

vladimir, vladimír değil miydin sen?

avuçlarına bakıyorum, eğri hayat çizgine
büyük savaşmışsın, ufukları aşmışsın
sana inanmış kara kalpaklı adamlar
dünyayı ürkütmüş adın "büyük ekim"den beri
giz olup gizlice girmişsin gönüllere

ilyiç, ilyiç değil miydin sen?

senden sonraydı
yolunu yitirmiş bir atlı gördüm
karlı düzlükleri tozutup duruyordu
ucu sibirya'da şaklıyordu kamçısının
öldürerek ölüme meydan okuyordu
buz tutmuş bıyıklarında salkım saçak insanlar

ulyanov, ulyanov değil miydin sen?

saklı saklı ağlayanlar var şimdi
varoşlara, uzak köylere çekilmiş hüznüleri
kızılmeydan'dan geçmeye utandıklarından
mahcup birer çocuk gibi başları önde
toprağa dikmişler bakışlarını
her birinin önünde inadına bir karınca yuvası

lenin, lenin değil miydin sen?

kenan eli şiirleri

*bir eyyam sustuk
şimdi nasıl konuşsak
düşünceler kilitli
beyinler tutsak
paslanmış dillerimiz
şimdi nasıl konuşsak*

kenan eli şiirleri

1.

kan düştü
yıkıldı kutsal kaleler
ürküntülü, upuzun bir geceydi
sesin yapayalnız kaldığı
bir çocuğun kimsesizliği kadar kimsesiz
o çığlığın duvarlara çarpıp çarpıp dönmesi
toprak yitlik
gök yok
sabahtır deyip davranıyorsun
nereye tutunsan ellerine karanlık bulaşıyor

2.

vurup vurup çekiliyor su
dövdüğü kayalıklardan mı korkusu?

ıçinde uğuldayan bu deniz
bu dört duvar dilsizliği
sesin ağzında asılı kalıyor
yankısızlığın kahreden yalnızlığı
gecenin bile kanını donduruyor

kanamış çatlak dilin
oysa genç sözcükler bilirdin
ve söyledin
sözün sakıncasız günlerinde

bu senin suskunluğun
kara gecenin ak gömleği
bir sevgiye büyüyor durmadan
taş duvarların dışına doğru uzanan
güneş delisi o sarmaşık filizi

vurup vurup çekiliyor su
dövdüğü kayalıklardan mı korkusu?

3.

susar gibiydik konuşurken
seslerimizde kırgınlık izleri
en olmadık anlarda birden boşanan
hıçkırıkları andırıyordu sözcüklerimiz
ötesi yoktu artık düşlerimizin
bize yakışmayan ölümdü
yaşamak diye izini sürdüğümüz

bir süre avında sürülen avlardık
kırıldık kırk ikindi yağmurlarında
yürüdük o izbe gecelerin bilinmez yollarında
bিরer damla kan gibi
bıraka bıraka ölülerimizi

her ağıtta yeni kabzalar avuçlarımızda
dokunduk tetiğine sevgi silâhlarının
yüreklerimizi umuda yatırıp bekledik
ve gördük
gördük

zamanın sularında arına arına
çıktık yarına!

kanatan

*Bâki çemende haylı perişan imiş varak
Benzer ki bir şikâyeti var rûzgârdan*

sözü kanatan senin sesindi
her akşam, her akşam
ne celâliydin ne mürted
fırtınalar ardından gelendin
yeni bir fırtına olarak
sözü kanatan senin sesindi
her akşam, her akşam

okuduk
gün ağardı saçlarımızın saçaklarında
elvan kuşlar konuşur hâlâ
bîrer menkıbedir o uğultulu gecelerde söylenen
yıklar yamacındaki dallarda
ürpertili, ebruli şafaklarda

söyledik
kan uğultuları arasında
ince ısıklar olup gezindi hıncımız
o taflan kurusu alaca günlerde
eğri bakan gözlerdi utanan

sen geldin

sustuk

iki kara satır daha düştü

kenarına tarihimizin

dedin ki:

"hain bunlar, hain
her biri bir vahidettin..."

o gündü

bir güzel ađladım

zeytin ağaçları arasındaki bir yolda

"ölkem" dedim, "ölkem, ölkem

o, seni benden çok sevemez

tanığım olsun řu zeytin ağaçları

o, zeytin dallarını benim kadar bilemez"

bir mavi esintiydi zaman

açıp kendi kapılarını

geçip kendi kapılarından

bızı alıp bir bilinmezden

bir bilinmeze bırakan

/

oysa ne çocuktu düşlerimiz
kivil kivil toprak sevinci
gürül gürül dağlar türküsü
davul davul dalgalar uğultusu
yeşeren dallarımızda
ışıldayan öpüşü günüşiğinin

bahar bızdık yaz biz olacaktık
verip gür ekinlerimizin buğdasını
savrulup başak başak
dağılıp güz olacaktık

ne çocuktu düşlerimiz
buğulu masalların tülleri ardında
sıyrılıp çekilen bıçaklar kadar yalın
o gerçek vardı bir gün ulaşacağımız
lokma lokma bölüşeceğimiz dünya sofrası

söz ıssızdı, duvarlar yüksek ve uzun
bir türkûmüz vardı, kestiniz ansızın
sonra senin sesin çınladı hep
hep senin sesin kulaklarda
sözû kanata kanata
her akşam, her akşam

bu beş yıldızlı gecenin baş yıldızı
aha sabah, aha sen, aha biz
söyle
aynen mı geçecek tarihe 'kimlik tespiti'miz?

kutsal şiirler

(Kutsal Şiirler'in başlarında bulunan alıntılar, Ömer Nasuhi Bilmen tarafından hazırlanmış ve Bilmen Yayınevi'nce 1964 yılında yayımlanmış olan "Kur'anı Kerimin Meâli Âlisi ve Tefsiri"nden alınmıştır.

Ö.N. Bilmen tarafından "Ey iman edenler! Kaffeten mûsalemete giriniz," diye türkçeye çevrilmiş olan Bakara suresinin 208. ayetinin türkçesi Osman Keskinoglu'nun "Kur'anı Kerim'in Türkçe Açıklaması" (Eren Yayınları - 1988)'ndaki gibi "Ey insanlar hep bir-den topunuz barışa girin" şeklinde alıntılanmıştır.)

kutsal şiirler

1.

*Buyuracaktır ki: Yerde ne kadar seneler kaldınız?
(Müminun suresi, 112. ayet)*

yol yokuştı gün kara
düştüğümüzde o yollara
"yerde ne kadar seneler kalacağımızı" bilmeden
yürüdük
yürüdük
ışığın bir iğne deliğinden sızdığı
koca dünyamıza

yol yokuştı gün kara
bulduk kendimizi sora sora
yolçatlarına çattık çadırlarımızı
yüreklerimiz uğrakta olsun diye
gün vursun diye gönlümüze
günevine çevirdik kapılarımızı

ömrün göçyollarına çıktığımız zaman
usanmaz adımlarla
varacaktık güneşin doğduğu yere
ışığı alıp küçümen avuçlarımıza
savuracaktık insan kardeşlerimize

bir soruydu hayat tek bir soru
yerde kaldığımız şuncacık yılda
neler ekip biçecektik
– neler ekip
neler biçecektik –
bu sırat'lar demek olan günlerden
nasıl geçecektik

bilseydik yerde ne kadar kalacağımızı
ömrün göçyollarına düştüğümüz zaman
ilk soruyla susmazdık
konuşmazdık son soruyla

2.

*Diyeceklerdir ki: Ya bir gün veya bir günün
birazı kadar kaldık. İmdi sayanlara sor.*

(Müminun suresi, 113. ayet)

gün

bir iğ gibi döne döne
delerken boşluğu

orda

açılan oyuktur geçtiğimiz

"ya bir gün

veya bir günün birazı kadar kaldık"

şu doyulmaz yeryüzünde

çün

her gün

bir başka güne ulalı

koca bir dündü

ve her yarın

onların kapılarından göründü

şol siyah şal ile örtülü

dünyakârî gözlerimize

"ya bir gün

veya bir günün birazı kadar kaldık

imdi sayanlara sor" /

/ san da olur

sormasan da

çün

yeryüzünün

yüzünü tanımaya

yetmezdi bize verilen ömür

gün

koca bir okyanus

ya da okyanusta fırlayıp yukarı

çıvan bir yunus

gibi

görünüp yitendi

gün

ansızın başladı

sonsuzda eriyip bir fırtına gibi

beklenmedik bir anda

dindi

gün:

özet ömrümüzün

imdi

yazanlara sor

3.

Ve andolsun ki, felâket yağmuruna tutulmuş olan kariyeye varmışlardı. Artık onu görür olmuşlar mı idi? Hayır öldükten sonra dirilip kalkmayı ummaz olmuşlardır.

(Fürkan suresi, 40. ayet)

çağlardan oluk oluk akıp gelirken
sen
can suyum, insan soyum
geçtiğin geçitlerden, aştığın aşitlerden
savrulup duman duman
neydi yükselen?

sesin bir yağmurun örtüsüyle örtülü
hangi umarsız tufanlardan yayan yapıldak
hangi balözü günlerden yalınkılıç
geldin
bir aydınlığı bir karanlığa sayarak
bir karanlığı bir aydınlığa yığarak
adın aklandı
adın kirlendi
insanım
nereden gelip
nereye vardın?

en uzun umudun
yaşamak
ölüme doğru akan o ırmak
hangi denizlere karıştı

neyi görür oldun
ölümün yoğun sisi ardında
kendi kıyılarına vura vura parçalanan dalgaların
ak köpükler içinde
seni söylerken sonsuzluğa
neydi sönen

ya ölüm?
ya ölümden sonra?

4.

*Ve onlar ki, yalan yere şahadette bulunmazlar ve
faidesiz bir şeye uğradıkları vakit kerimler olarak
geçer giderler.*

(Furkan suresi, 72. ayet)

yaşadık
gördük
duyduk
söyledik

ne yaşadık
ne gördük
ne duyduk
sa
onu söyledik

yalanı tatmadı dillerimiz!

yana yakıla geçtiğimiz
bu dünya külhanında
savrulan küllerimiz
yeniden ekilmektir toprağa
tenimiz değil canımızdır
alevlerle sınanan
yaradılmış en güzel solrayı
en güzel kılanlar için
bölüşmek sınavında

dünya
döne döne
gidiyorsa
geldiği yöne

bir ak
bir kara
gözlerimizde
özgürlüğün o müthiş inancı
ol kardeşlerdeniz
maymundan
ya da adem'den beri

yoksa ne
gün bir batar, bir doğar
çağ gele ki
söne

biz
apak çıkmak muradındayız dostum
işte o güne!

yalanı tatmadı dillerimiz!

5.

*O gün ki, ne mal faide verir, ve ne de oğullar.
(Şuâra suresi, 88. ayet)*

geç bu yollardan
 elinde altın asâ
yürü
 o devasa
 gövdenle
kıl ne isa
 ne musa
murad verir sana

 içinde cehennemini!

taşıyorsun onu
geçmişten geleceğe
sanıyorsun kıl
hiç sönmeyecek ateşin

uzat ellerini
hangı güle su verdiler
hangı oymada ızleri var
uzat ellerini
ayinesi işse kişinin
nedir işin?

ey alınteri hırsızı
ey mazlum halka efendilik taslayan hödük
o gün
o gün gelince
"ne mal faide verecek
ne de oğullar"
can gidicidir artık
çalınca sessizliği paramparça eden davullar
o gün
o gün
ne mal
ne oğullar...

6.

*Yoksa kötülükleri yapanlar, bizden kaçıp
kurtulacaklarını mı sandılar?. Hükmettikleri şey
ne fena!*

(Ankebut suresi, 4. ayet)

dövülen demire vuran el sizin için vurdu hep
sınırdı dikilen nöbetçi sizin için durdu
sular, elektrikler sizin için aktı
buğdaylar mısırlar sizin için boy attı tarlalarda
sizin için tüttü bacaları fabrikaların
gemiler okyanusları sizin için aştı
sizin için uçtu uçaklar göğün katlarında
sizin için büyüdü balıklar deniz diplerinde

çoğaldıkça çoğaldı ahtapot kollarınız

bır bey avlağıydı dünya

avlandınız

nice ceylanlar düştü harlı ateşlerinize, kızıl közlerinize
nice kuşların kırık kanatları savruldu bulut aralarında
gün söndü utancından, insanlar ağladı hep
geceye sıçrayan kan konuştu, duymadınız

çoğaldıkça çoğaldı ahtapot kollarınız

hep bugünü yaşadınız dünsüz yarınsız
sofralarınızda kuşsütü
doymaz iştahınızla
cennet taamını tattınız her daim
cennetler kurdunuz kendinize
kaleler, kâşâneler
can kuşunu tenden uçurmamak için
girdiniz altın kafeslerinize

çoğaldıkça çoğaldı ahtapot kollarınız

şimdi dünya dar
tutulmuş bütün yollar
yıldırımlar yağacak döşediğiniz tellerden
şimşekler akacak
nereye kaçacaksınız
nereye kaçacak
şimdi dünya dar
tutulmuş bütün yollar

ey ahtapot
ey ahtapotlar
sizin değil mi
kesilip kesilip atılan bu kollar?...

7.

Yeryüzünde hiç dolaşmadılar mı ki, bir bakıversinler, kendilerinden öncekilerin âkıbetleri nasıl olmuştur. Onlardan daha ziyade idiler ve kuvvetçe ve yeryüzünde eserler itibariyle daha şiddetli idiler. Fakat onlara kazanır oldukları şey faidebahş olmadı.

(El mü'min suresi, 82. ayet)

çok misaller verilir
ki dünya meseller ile doludur
eline değen diken
kimbilir
hangi bağın gülüdür

öyle küçük ki adımların yeryüzü için
nice dolaşsan yarar yok
bir ömre sığmaz
akıbetini öğrenmek ötekilerin

altın
mermer
ovalar ekin
dağlar davar
ve güller bahçede
katmer katmer
belik belik akan sular
ok yay ve kurşun
onlarındı

atom ve nötron
senin

neyi kazandılar
kocaman gök bahçesinden düşerken yıldızları
nasıl ufalandılar ıssızlığında uzayın
birer meteor olup yüzdükleri
o sonsuzluk deryasında
neyin imiydiler?

yamandı yalvaçlarca kutsanan kılıçları
kıtalar üzre orak olup
 biçtiler kellelerini insanların
toprak daha bir beslendi
göverdi en fosforlu baharlar
yıl yıldan
daha gür fışkırdı filizler

tuttuğu altın olan
altın olup donup kalan
sevgili kızı hayatı
tutamadı bir daha!

neydi "kazanır oldukları"
neydi götürür oldukları
imdi kan dolar avuçlarına
hangi duaya el kaldırsalar

8.

Sonra zulmetmiş olanlara denilecektir ki, imdi ebedî azabı tadınız. Siz başkasıyla değil, ancak kazanmış olduğunuz şey sebebiyle cezalandırılırsınız.

(Yunus suresi, 52. ayet)

var sor ötelerden
de ki

ben miyim bu dönen
dönen hep
dönenceler içinde

var sor ötelerden
de ki

ben miyim bu böyle bekleyen
cemreler düşümü umutları
gökkuşaklarının ağdığı yerden

var sor ötelerden
de ki

ben ne yaptım
onlar
ormanlar soluğuyla geleceğe koşarken

sözünü günahınla doku
bir çağın karşısında son soluğunu verirken

latin düşün ibrani yaz arabî söyle
bütün dillerden topla pişmanlık sözlerini
istersen türkçe yeter
bütün ağlattıklarının sesiyle konuşursan

seni bitimsiz bir yalnızlığa veriyoruz işte
şimdi sonsuzsun
ve ölü

9.

*O günde ki, gök bir çalkaış çalkanır.
Ve dağlar bir yürüyüş yürüyüverir.*

*...
Ö gün ki, onların tuzakları kendileri için hiç bir faide
vermeyecektir. Ve onlara yardım da edilmeyecektir.
Ve şüphe yok ki, zulm edenler için ondan mukaddem
bir azap da vardır. Velâkin onların bir çokları bilmezler.
(Ettûr suresi, 9-10, 46-47. ayetler)*

ol yağmurun deryasına düşende
canı yağmaya salamazsın
yanmaya yongası var
bir kapıdan çıkar bir kapıya varırsın
önün ardın tuzak
düşmeye tongası var

altın su üstün bulut
kıyametin adı var
kı
kıyamete kadar
-kaçsan kaçabilsen-
koyalayacaklar

zulmünle titredi dünya
şimdi titreme sırası sende
dev bir akrep halkın eli
kıskaç gibi ensende

10.

*Ey insanlar hep birden topunuz barışa girin.
(Bakara suresi, 208. ayet)*

sevgiyi kutsal kıldık
ve sunduk
haram bir meyve tadında
sizin kulluğunuza

kul dünya
ko dönedursun
ko dönedursun

çölleri ve denizleri aştıran odur
odur içimizde balkıyan ışık
yüreklerimizi yakuta çeviren
o tanrısal ateş

kul yürek
ko vuradursun
ko vuradursun

tekrar dirileceksek eğer
bir kuşun kanadındaki rûzgâr
deniz diplerinde bir balığın kuyruk vuruşu
bir kelebeğin bir çiçekte
ürkek, çekingen duruşu
verir muştusunu

toprak bağıır doğuran ana gibi
yaşamın egemenliğini

"bu -ne- uzak bir dönüştür!"

HÜSEYİN YURTTAŞ elinizdeki **KOD ADI MANSUR** adını taşıyan şiir destesiyle 1992 yılı **CEYHUN ATUF KANSU ÖDÜLÜNÜ** kazandı.

KOD ADI MANSUR, uzun bir şiirsel soluğun, uzun bir tarih parçasının ve insanlarımızın yaşadığı uzun süren acıların toplamıdır. Bu kitapta militan bir yürekten, gün görmüş, acılar yaşamış, insanı özümsemiş bilge kimliğine dönüşün şiirleri okunur:

ÖKSÜZ ÇOCUKLARIYIZ YİTİK ZAMANLARIN, UNUTULMUŞ MEKANLARIN
BİLİYORUZ, SUÇUMUZ ERKEN SEVMEK, BİRDEN BÜYÜMÜŞ GİBİ
KARALAMAK SATIRLARINI O ALIŞILMIŞ TARİHLERİN

Dizelerinden sonra,

GÜNEŞLE EVLİDİR GİZLİDEN AYL A SEVİŞİR
YILDIZLAR SÖYLESİN DİLLERE DESTAN SEVDALARINI
HAŞARI BİR YÜREKTİR VURUR HA VURUR
KARANLIKTA IŞIKLI BİR SALINCAK GİBİ
KENDİ RÜZGÂRIYLA SAVRULUR

Dizelerine gelir. **YURTTAŞ**'ta dünyanın ve insanın halleri gündemdedir.

KOD ADI MANSUR'dan başka, sekiz şiir, on çocuk kitabı bulunan **HÜSEYİN YURTTAŞ**'ın bu şiirlerinde, okudukça derinleşip zenginleşen tadlar bulacaksınız.